

Jean Pax Méfret – Les barricades

Autor: Karel Veliký

V polovině 19. století se Alžírsko dostalo pod francouzskou nadvládu a do země začaly přicházet desetitisíce bílých kolonistů. Přibližně o sto let později proti nim arabské elity (s francouzským vzděláním!) začaly vést partyzánskou válku a v roce 1962 muselo přes milion bílých – během několika měsíců – zemi opustit, přestože zde mnoho rodin zakořenilo přes několik generací. Nehodláme zde zkoumat jejich nárok na život v zemi, která byla získána vojenskou silou. Ani velebit moderní infrastrukturu, kterou této zemi Francouzi vnutili, jakkoli z ní dnešní Alžírsko stále těží. Chceme jen důrazně připomenout, že ani této sporné domoviny se evropské obyvatelstvo nevzdalo bez boje.

Do čela odporu se postavily nacionalistické a konzervativní síly. Vytvořily Organizaci tajné armády (Organisation armée secrète, OAS), která se v Alžírsku objevila roku 1961. Měla zpočátku tři hlavní větve (pod kolektivním vedením Nejvyššího výboru, jemuž předsedal generál Salan):

- 1) Organizace – zpravodajství – operace (Organisation – Renseignement – Opération, ORO);
- 2) Organizace mas (Organisation des masses, OM);
- 3) Psychologická akce a propaganda (Action Psychologique et Propagande, APP).

Pod první spadala „komanda Delta“, vlastní bojová síla OAS, druhá měla na starosti logistiku (úkryty pro ilegální činitele a bojovníky, jejich nábor, získávání financí a krycích dokumentů – doklady, pověření atd.). Poslední vedla válku ideovou a ideologickou. [1]

Psychologická akce

Doktrína velitelů psychologické akce zní: zřízení souběžné hierarchie, dohled nad obyvatelstvem, propaganda a – systematický teror. „Nejde jenom o to, odstranit hrozbou nebo zabitím určitou osobnost, která se k věci staví nepřátelsky nebo je nebezpečná svým vlivem. Cílem už není odstranění překážky, ale psychologický účinek všeobecného dosahu. Jestliže se proti jednotlivcům určité skupiny (proti bankéřům, průmyslníkům, velkým vlastníkům půdy, politikům, úředníkům) zasáhne způsobem, který má exemplární účinek, pak především proto, aby jejich prostřednictvím byla zasažena celá skupina a zatlačena tak do defenzívy nebo donucena k útěku“, vysvětloval plukovník Lacheroy, který teorie inspirované Maovou „revoluční válkou“ přednášel již na vojenské škole, v časopise *Revue militaire d'information*. V tomtéž článku dospěl k závěru: „Není důvodu, proč bychom se nemohli uchýlit k těmto metodám, poněvadž určitá technika není morální či nemorální sama o sobě. Nemorální může být pouze způsob jejího uplatnění.“ [2]

Paras v Alžírsku

„OAS je všude.“ „OAS zasáhne - kdy chce a kde chce.“ Tato hesla z letáků a fasád s keltskými kříži byla denně potvrzována činy. Psychologickou akcí se militanti OAS od přesně vybraných cílů (vyřazení konkrétních zrádců či podezřelých nepřátelských Arabů) rychle přenesli do sféry válečné mystiky: konal se například „den arabských pošťáků“, „den autobusových průvodců“ atd. Pokaždé šlo o plošný psychologický účinek. Např. v den poštovních zaměstnanců byli po celém městě likvidováni arabští poštovní doručovatelé. Byli stříleni na chodnících a tam také zůstali. Jejich těla byla něčím překryta a chodci tak procházeli kolem nich. Těchto „nárazových akcí“ se vedle „výsadkářských“ komand Delta ujala i „zonální komanda“ (komanda Z) vytvořená z místních dobrovolníků, zejména členů Mladého národa (Jeune nation). Skládala se z pěti šesti „na každou eventualitu připravených mužů“.

Objevila se rovněž oznámení, že za každého zabitého Evropana bude v **kasbě** vyhozen do vzduchu celý domovní blok. Letáky, vysílání pirátských rozhlasových stanic, manifestace pasivní obrany, akce jako „dny válečných korouhví“ nebo „dny dopravních zácp“, to vše „černé nohy“ (pieds-noirs) zmobilizovalo. Každý den umírali příslušníci arabské Fronty národního osvobození (Front de Libération Nationale, FNO), jakož i liberálové, gaullisté, komunisté a jiní „zrádci“ pod palbou úderných oddílů. A alžírští Francouzi, pobouření postojem ústřední moci, obránce své identity podpořili! Platí to i pro ty, kteří osobně s násilím

nesouhlasili. V prostředí evropského obyvatelstva si OAS dokázala vybudovat podobně široké operativní zázemí, jako FNO mezi Araby. Že Francouzi v Alžírsku nakonec kapitulovali, nebylo důsledkem vojenské a psychické prohry, nýbrž politického rozhodnutí z Paříže. [3]

Poznámky:

1) Tato struktura v podstatě kopíruje organizaci arabské FNO, kterou pomáhali vyzbrojit a vycvičit němečtí specialisté včetně Otty Skorzenyho. Alžírská válka tak evropskou krajní pravici rozdělila. Vedle Němců národně-revolučnímu boji Arabů stranili nejen mnozí veteráni Italské sociální republiky (podle 8. bodu Veronské charty), ale i militanti Národního předvoje (Avanguardia Nazionale, AN) Stefana della Chiaie, zatímco Rautiho Nový řád (Ordine nuovo, ON) byl silně profrancouzský.

2) Je třeba zdůraznit, že teror byl od počátku základní metodou boje FNO. Viz dodnes působivý film *Bitva o Alžír* (1966) s prokomunistickým a proarabským vyzněním.

3) Státní převrat v roce 1958 proměnil Francii v prezidentskou republiku. Krajní pravice počítala s autoritářskou vládou a zrušením politických stran, jenže de Gaulle ji zklamal. A když 16. září 1959 v televizním projevu dokonce proklamoval právo Alžířanů na sebeurčení, katoličtí integristé, poujadisté, bývalí colabos, vichisté a cagouardi, parašutisté ze Sdružení indočínských veteránů i mladíci z Mladého národa nad ním definitivně zlomili hůl, přešli do opozice a do r. 1962 čelil de Gaulle hrozbě dalšího převratu.

V Alžírsku prezidentův „útok na integritu impéria“ vyvolal pravé pobouření. Evropské obyvatelstvo vyšlo do ulic. Nepokoje vyvrcholily v lednu 1960, kdy proběhl tzv. „týden barikád“. Francouzské pořádkové síly poslušné rozkazů ústřední vlády tehdy poprvé proti zástupům Evropanů použily střelných zbraní.

Text byl původně publikován na FB stránkách knihy *Árijská doktrína boje a vítězství* 1. dubna 2017.